

ΑΘΗΛΛΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΝΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ	Γ.ΩΡΓΟΣ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ ΜΙΧΑΗΛΗΣ Ε. ΠΡΕΒΕΛΑΚΙΣ	<i>Εμβασματα, Έπιταγαί κλπ πρὸς τὸν κ. Γ. Α. Ἀνδρουλιδάκην, Καποδι- στρίου 36, Ρέθυμνον = Κοήτης</i>
ΕΤΟΣ Α΄.	ΡΕΘΥΜΝΟΝ ΤΗ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1924	ΑΡΙΘΜΟΣ 5

ΩΜΟΥ ΦΙΛΥΡΑ

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Ἀγάπες, πῶς μεστώνετε τὴν ἄκνηρη ζωὴ μας.
ἀγάπες ὡς τριαντάφυλλα καὶ ἀγάπες ὡς κοράλλια
ἐδῶ ἢ καρδούλα ἢ καστανή, ἐκεῖ ἢ μελαχροινή μου,
καὶ κείνη, πῶς μὲ φίλευσε δροσάτα πορτοκάλια
Σώπα καρδιά. . . διαβλίνουσαι ὡς κήνοι μὲς στὴς μπόρες
καὶ χόρουνε στὸ διάδα τοῦ μῆτος ἀνοιξὶς τὸ μῦθο...
ἀπόψε μὴ διαβλίνετε μπροστὰ μου, ὦ λεντασφόρες,
ἀπόψε στὴς μανούλας μου τὴν ἀγκαλιὰ θὰ γόρω...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1) Ἡ Στήλη μου 2) Σκέλλοι 3) Ἄ-
θύμικστος 4) Οἱ Κεχθρέψτες 5) Χοροὶ 6)
Ἡ Δύναμις τοῦ Θόκου 7) Εἰρήνη. 8) Μα-
στῖνοι στὸ Χωρεὶ 9) Στὰ θολωμένα μάτια
μου (ποίημα) 10) Στὴν Ὀχτη (ποίημα)
11) Λοκχόγες. (ποίημα)

ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

'Απ' τὰ ἔργα ποῦ λάβιμ' αὐτὴ τὸ δεκαπενθήμερο, ἐγκρίνονται τὰ ἑξῆς: Χοροὶ, Βιρήνη, Ἀθύμιαστος, Μισόνοι στὸ χωριὸ, στὰ θολωμένα μάτια μου (ποίημα) Οἱ σκύλλοι, Τοῦ λόγκου καὶ τῆς ῥεματιᾶς (τραγούδια), Στὸ τῆς μάννας μου, Χριστουγεννιάτικη θυσία, Ἀπ' τὰ τραγούδια τοῦ Κίους (μετίφρασι) Ἡ ἰδέλφη Ναθαλία (μετίφρασι) Λυκαργές (ποίημα).

Γιὼργο Θρόψαλλο (σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὴ προθυμία Σα; καὶ τὰ καλά σας λόγια. Ἐλπίζουμε πῶς, ὅς τυνεχίσετε) Ρωμᾶνον Σκληρόν (σᾶς ἐχρεώσαμε)

Γιὰ ὅσα ἔργα λάβιμε μετὰ τῆς 10 Φεβρουαρίου ὅς ποῦμε στὸ ἐρχόμενο. Ἐγκρίνεται τὸ ψευδώνυμο Τσιγγάνη.

Ἐπαρακαλοῦμε θερμὰ κείνους ποῦ κλυστεροῦν τῆς συνδρομῆς των νὰ μᾶς τῆς στείλουν, γιατί ἐτὶ ἐμποδίζουν τὸ ἔργο μας.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΣΚΥΛΛΟΙ

—Δὲν ξέρω γιὰ ποῖο λόγο μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους φαίνονται τόσο πολὺ τρυφεροὶ γιὰ τοὺς σκύλλους. Ἐγὼ, ἂν καὶ κάθησα πολὺ ὥρα στὴ λύσι τοῦ προβλήματος αὐτοῦ μ' ὄλα ταῦτα δὲν βρῆκα καμμιά λογικὴ αἰτία ποῦ νὰ δικαιολογῆ τὴ Φιλοσκυλίαν των αὐτῆν.

Αὐτὰ λεγότανε σ' ἓνα κύκλο ὀλωσθήποτε στενὸν, ἀλλὰ τὰ άτομα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖτο κάλλο ἐσχημάτιζαν παρὰ ἓνα ἁρμονικὸ ὄλον.

Ἄς χοχίσωμεν λοιπὸν νὰ σᾶς παραθέσωμεν τὰ ὀνόματα κάθε ἑνὸς ἀπ' αὐτοὺς χωριστὰ μὲ τὰς ιδέας καὶ τὰς πεποιθήσεις του.

Τὴν κεφαλὴν τῆς παρέας ἀποτελοῦσεν ὁ Κωστής Ἀμναλίδης γλεντζές, ξενύχτης κοιβαρντᾶς πρώτης. Αὐτὸς δὲν ἔκανε τίποτα ἄλλο παρὰ ἔλεγε καλαμποῦρια καὶ οἱ ἄλλοι ξερενώντανε στὰ γέλοια.

Ἦτο ἓνας - τύπος ἀξένιαστου ἀνθρώπου ἀπο κείνους ποῦ ὄλα τὰ βλέπουν ῥόδινα καὶ εἶναι εὐχαριστημένοι καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τους καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Θὰ ἦτο δὲ καμμιά εἰκοσιπενταριά χρονῶν.

Ἀντίθετος ὀλωσδιόλου πρὸς αὐτὸν ἦταν ὁ Γιὼργης Πρέφας ἀνθρώπος βαθειὰ σκεπτικιστῆς καὶ ἀταραξίας μεγίστης. Ποτὲ δὲν ἐγελοῦσε ποτὲ δὲν ἔλαιγε ἂν τὸν ῥωτοῦσε δὲ κανεὶς ποτὲ εὐχαριστεῖται θὰ τοῦλεγε. «Εὐχαριστοῦμαι, πολὺ συχνὰ καὶ χαίρω μέσα μου. Ἐτσι ἡ χαρὰ μένει ὄλη μέσα καὶ διοχετεύεται ἀπὸ τὴ καρδιά εἰς τὸ αἷμα.

Ἄλλος ἦταν ὁ Θινάσης Βαγγελινὸς ἓνα παιδὶ πτελὸς ἀθῆο καὶ ἄκακo. Αὐτὸς σπανιώτατα μι-

λοῦσε, ἀλλὰ παρακολουθοῦσε μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὴν κουβέντα τῶν ἄλλων καὶ ἐπεκύρωνε πάντα τὰ λόγια τοῦ Πρέφα.

Ἄλλες ἦτο ὁ Μήτσος Μετρούκις ἓνα ἀνθρώπος μικροῦναλος, μὲ μορφὴν γελοίαν κα' ποῦ δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκθέτῃ δικὰς του θεωρεῖες τὲς ὁποῖες ἐσχημάτιζε τὴ στιγμὴ ποῦ ἀνοιγε ἢ κουβέντα. Τὴν ἄλλη μέρα ἂν τὸν ρωτοῦσε κανεὶς γιὰ τὴ χθεσινὴ θεωρία αὐτοῦ ἀνέπτυσσε θᾶλλεγε ἄλλ' ἂντ' ἄλλων.

Τὸν κάνανε δὲ παρὰ οἱ ἄλλοι ἐπειδὴ ἔπαιζε καλὴ κιθάρα.

Τελευτῶς ἤμουν ἐγὼ ἐπειδὴ δὲ μὲ γνωρίζει ὄλος ὁ κόσμος καὶ τῶν δύο ἡμισφαίριων εἶναι περιττὸν νὰ περιγράφο τὸν ἑαυτὸν μου.

Ἡ συζήτησις κείνη καὶ βραδεία ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπαραίτητη οὐλοποσία κατέληξε εἰς τὴν μανίαν ποῦ ἔχει ὁ ὄρατιος κόσμος, τῶν γυναικῶν, μὲ τοὺς σκύλλους.

Ὁ Πρέφας ἦτο ἐχθρὸς ἄσπονδος τῶν σκύλλων καὶ δὲν ἄφρινε καμμιά περίστασι γιὰ νὰ μὴ ἀποδείξῃ τὰ φρονήματά του.

Αἰτία πρώτη ἢ ὁποία τὸν ἀνάγκασε νὰ γίνῃ ἐχθρὸς των, ἦτο ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτῆς ἦτο μαθητῆς στὸ δημοτικὸ σχολεῖο, τὸν δάγκασε ἓνα λυτασμένο σκυλί στὸ πόδι καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ πάη στὴν Ἀθήνα γιὰ θεραπεία. Ἐκεῖ ἔμεινε μιὰ θεία του ἢ ὁποία τὸν ἀγάπαγε πολὺ. Ἀλλὰ αὐτὴ ἢ θεία του ἐπειδὴ δὲν εἶχε παιδιὰ εἶχε ἓνα σκύλλο καὶ ἓνα γάτο καὶ μολονότι κατέβαλε ἐξαιρετικὰς προσπάθειες γιὰ νὰ συμφιλώσῃ τὰ δύο ζωντανὰ δὲν κτώρθωσε νὰ κἀνῃ τίποτα. Ἀλλὰ γιὰ τὸ σκύλλο εἶχε μεγάλη συμπάθεια καὶ τοῦ ἀγόραζε καραμέλλες, κόκκαλα, τὸν στόλιζε μὲ φιογκάκια, κουνουνάκια, χίνδρες, τὸν ἔλουζε, τὸν ἐκτένιζε σὺν κορτίσι.

Ἀλλὰ ὁ μικρὸς τότε Πρέφας ἔφερε βαρέως ὄλα αὐτὰ τὰ πράγματα. Μιὰ μέρα λοιπὸν ποῦ ἢ θεία του ἔλειπε γιὰ μιὰ βίξιτα ἤρεε τὴν εὐκαιρίαν, ἄρπαξε τὸ σκυλί τὸ τίλιξε σὲ ἓνα παλιὸ σακὶ καὶ πῆγε σὲ ἓνα ξεροπήγαδο ὀπου καὶ τὸ ἔριξε. Κατὰ κἀκὴν του ὁμοῦς τύχην τὸν εἶδε ὁ μπακάλης τῆς γειτονιάς καὶ ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα στὴ θεία του, ἢ ὁποία ἔσω φρενῶν ἀφοῦ τοῦ τῆς ἔβραξε τὸν ἔδιωξε ἀπ' τὸ σπίτι τῆς.

Ὅλα αὐτὰ τὸν ἔκαμαν νὰ μισῶσῃ τοὺς σκύλλους ἀκόμα περισσότερο. Ὅμοιζότανε δὲ πῶς ἂν μπορούσε θὰ τοὺς ἔπνιγε ὄλους μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέγια.

Ἀλλὰ ὁ Κωστής Ἀμναλίδης δὲν ἐτυμφοῦσε καθόλου μὲ αὐτὸν. Εἶχε μιὰ ἀδελφὴν παντρεμμένη ἢ ὁποία ἔλειπε στὴ Ρουμανία μαζὺ μὲ τὸν ἄνδρα τῆς τώρα καὶ πολλὰ χρόνια. Ὅταν ἐγύρισε λοιπὸν γιὰ νὰ περάσῃ λίγο καιρὸ στὸ τόπο τῆς τῆς ἐδώρισε ἓνα σκυλί ἀντὶ ἄλλου δόφρον.

Ἐγὼ ἀπ' τὴν προέα ὑπεστήριζα πῶς ὁ σκύλος εἶναι καλὸς ὡς ζῶον καὶ ὡς τέτοιο πρέπει νὰ τὸν θεωροῦμε. Ἀλλὰ δὲν κατώρθωνα οὐδέποτε νὰ τοὺς συμβιβᾶσω. Ὁ ἓνας θεωροῦσε τὸ σκύλλο ὡς τὸ ἐξαιρετικὸ ζῶο καὶ ἔφερε γιὰ ἐπιχειρήματα τὴν πιστότητά του ὁ δὲ ἄλλος τὸν θεωροῦσε πᾶσι ἀπίστο καὶ ἐπι-ἀνδύνο ζῶο.

—Γιὰ κωτᾶξετε, ἔλεγε τὶ κάνουν οἱ σκύλλοι Ἐρχονται σὲ μυρίζονται κα' ὕστερα σηκώνουν. τὸ ἓνα πόδι.

Μὰ εἶναι φρίκη.

‘Ο Άμναλίδης έλεγε εις απάντησιν ότι είναι μιὰ κακή συνθήθεια ή οποία θά εκλείψη μέ μιὰ άρμόζουσα άγωγή.

Σ’ αυτά τά λόγια ό Πρόφας σηκώθηκε πάνω νευρωμένος και τά λόγια φεύγανε όρμητικά απ’ τό στόμα του.

— Άκου κατάστασι πραγμάτων. Πρέπει τώρα κατά την γνώμη σου νά δίδωμε και άγωγή στους σκύλλους, νά τους άνοίξουμε σχολεία, και οι σοφοί μας νά κάθονται νά συντάσων έγχειρίδια περί σκύλλων άγωγής, περί ήγεινής των σκύλλων σιγά - σιγά δέ νά τους αδήξουμε τά δ καιώματά τους νά των καταχωρήσωμε δικαίωμα του ψηφίζεϊν, ίσοπολιτείαν και νά τους καταστήσωμε κυρίους μας, άφέντας μας.

— Μάλιστα κύριε, απεκρίθηκε ό Άμναλίδης, γιατί όχι; Μιὰ φορά οι άνθρωποι θεωρούσανε Θεό όλα τά ζώα που έφροβάντοσαν, ύστερα τον χριστόν μόνον τον όποιον λατρεύουν και σήμερα δέν σοφ φαίνεται άλλουρίστικώ και εθγενές νά θεωρήσωμε τό σκύλλο ως τον Θεόν του μέλλοντος; . . . .

Αλλά δέν έπρόφθασε νά πη περισσότερον γιατί τον έφρίναμεν μέ βροχίην καθεκλών και τραπεζίων.

ΡΩΜΑΝΟΣ ΣΚΛΗΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΟ

ΑΘΥΜΙΑΣΤΟΣ

Τώρα και πολλά χρόνια περασμένα, κάπου—σε κανένα βιβλίο ήσως—είχα ιδεί αυτή την εικόνα—ποιήγα ολοζώντανη μπροστά μου—μά μόλις τά ξεκαθάριζα μεσ’ τό μυαλό μου περ’ από τή σκοτεινά ένός περασμένου καιρού, ένός πεθιμμένου περασμένου. . . . .

.....Φεύγοντας την νεοποντή, κουρασμένοι από τό μακρινό τοις δρόμο τό λασπωμένο και δύσκολο—«όρα χειμώνα του λέει άλλος» μάζεψήσαν στο μικρό καφρανεδάκι του Κωνσταντή τό τόσο πεθιμμένο για τό νοικικύρεμα του μα και για τή καλή τή περιποίησι της κερά—Αημητροάκνας που δέ «τό σφάλιζε τό έργο» έντας έλειπε ό γυιός της ό Κωνσταντής.

Κάθονται ό ένας απέναντι στον άλλο και στη μέση έχοννε ένα τραπέζι που σε κάθε κίνημα, στο παιγνίδι της «κολτσίνας» αποδίδει κι ένα παραπονετικό άγχομαχητό....» Άνεβοκατεβάζουν τά χαρτιά, φλλομετρούν, «σαπιά» και «κούπες» άκουεις, και τό μονότονο άκομπανιάρισμα του ναργιλέ μαζί τό στερεότυπο «άμέσωσω.ω.ς.....» του καφ φρεζή...

Και ξα ολονθούν τό παιγνίδι..... Περαστικός κι’εγώ από τό χωριό τους κάθουμι σε κείνο τό καφρανετίο, τό πεύο περιποιημένου του χωριού και τ’άδιάκριτομιά του περιέρχον παρακολούθειν τα δύο γεροντάκια που τό βάρος των χρόνων φαίνεται στο κύρωμα της όάχης που τό ήμισυ καπουάκι όλόκληρο τή σκεπάσει. Τό διάβα του κειρού έχει χαορίζει και στους δύο ανάλαφρα τ’ αιλάνια του πάνω στ’ άγνά των μέτωπα..... ‘Ο ψηλορείτης απ’ μακρού σά νάχη τό χιόνι του ξαπλώσει ως έδω—πάνω στα πρόσωπα στί γένεια των δυο διαβατάρηδων της ζωής.....

Πήνω ήδονικά τό καφφέ μου κι’ όλόϊσο τά μά-

τια μου διευθύνονται πάνω στους διό αυτούς τύπους που γεννούν στη ψυχή μου μιὰ θύμηση περασμένων, μιὰς εποχής χαϊμένης στί σίδαιπα της νεανικής ήλικίας.....Στά πρόσωπα τους μου φαίνεται πως ζωντανεύουν ήρωες παραδόσεων στους τρόπους των μου φαίνεται πως άναγνωρίζω παλές συνήθειες και στη διάλεχτο τους βρίσκω την όμορφιά της κρητικής γλώσσας της φρναικής κι’ άπροσοποίητης... ..Και τ’ άκομπανιάρισμα στη σκέψες μου τό γουργούρισμα του ναργιλέ.....

Σ’ ένα θόρυβο προς την πόρτα, άκούσια τά μάτια μου διευθύνονται: είναι ό κύρ - Μανωλάκις που με φιλοξενεί. Σιμώνει, και μέ την άφρέλεια του χωρικού μου δίδει τό χέρι τό ξυλιασμένο από τή τίμια τή δουλειά.....

“Άρρησα τον άνθι ωπο νά πιη τό καφφέ του κι’ ύστερα του πέταξα την έσπίτη: «Δέ μου λές, ποιός είναι ειίνος ό γέρος που κάθεται μέ τον άλλο και παίζουν χαρτιά;» . . . .Τόν είδα σαν νά ξαφνιασθηκε με κύτταζε με τό ήθος ανθρώπου που ζωιά: «ξέρεις τίποτε;» κι’ ύστερα—άφού έγώ με ένα «έε;» τον κέντησα νά μιλήση—άρχισε μιὰ ιστορία. μιὰ διήγηση, που ακόμα τώρα άνατριχίζω στον άναστοχασμό της:

«Μέρα χειμώνα σαν έτούτη ήτανε διαν τόχμασε τό παιδί του. Θιμούμαι, σά νάταν όψές πουΰθαν και μου τόπαν στο σπήτι πως ό γυιός του δημάζον απόθανε. Ένας νέος ήκαμε και πάνω και γέρος σά τό μακαριτή δέν αποθαίνει έτσα εύκολα.....ήτανε όμως ό σεβντάς στη μέση, ναι, παιδί μου, που άλλοίμονο του κεινομά που θά τότε νειώση.....μαράζι που σου κείει τά σωθικά χωρίς νά τό νιώση. . . .Θέ μου φίλας.....»

Κι’ έπρόφερε τά τελευταία λόγια σά νάκανε κανένα ξόρκι.

«Θιμούμαι, παιδί μου, την άπελπισία του πατέρα, που δέ μπορούσε νά παρηγορηθή, ναι, γιατί ξερε, ποιός έφταιγε κι’ απόθανε ό γυιός του. Στοχάσου τί θά πη νά ξεσης πώ ήσουν άφορμή νά χάσης ένα σου μονάκριβο παιδί! . . . .»

Και πάλι σταμάτησε για νά φέση τον ειρόμό στις σκέψες του μα και για νά συζητήσει καιτι δάξονα συζήτησης που άποόκλητα άνέβαιναν στα μάτια του..... «Σεβντάς ήτανε στη μέση, μα νάχε μη σώσει νά γεννηθή στο χάλι που φερνε τά δυο σπήθια.....Λέ σο’ λέω καλό ναι κι’ αυτό μα νά ξανοίξη μουε παιδί μου, μιὰ απούν νά του ταριάζη.....Μα νά πάη νά ήξήη τά μάθια του στη ζουλειά του Στάθη που ό πατέρας του είχε σκοτώσει: τό μάξιμπα του;

«Πολλά κατακρίνοννε τό Αήμαρχο γιατί δέν έδωκε τό ναι» του σ’ αυτό τό γάμο....”Ιντα τά θές όμως” μπορεί κανείς νά βάλη στο σπήτι του άνθρωπο που πατρογονικά μισούνται; Έγώ τολμήιστο τονε δικαίονω.» Εστάθηκε, έπιασε τό δασύτριχο κεφάλι του ενώ βαθειά άνάτανε σά νάχε άνοιβεί ένα άπότομο άνήφορο.

Κι’ έγώ στο μεταξύ, μέσα στη πεζότητα των έκφράσεων και στην άφέλεια των σκέψων, άναστοχάζομωνα τό Ρωμαίο και την Ίουλιέττα του Σάξσπηρ—θύματα κι’ αυτά δυο άλληλομισυμένων σπηθίων, των Καπουλέτων και των Μοντεγκύ—που μέινανε οι τόποι κείνων που έχοννε τή δυστυχία ν’ αγαπούνται ένα ψηλά τά μίση χωρίζοννε κείνους που σ’ αυτούς χωστούνε τή ζωή . . . .

ποιήσασε.

(Συνέχεια)

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ν. ΠΡΕΒΕΛΑΚ.Σ

ΧΟΡΟΙ

Αὐτὲς τίς ἡμέρας οἱ χοροὶ βρίσκονται στὸ ζενιθ εἰς δόξας των. Χορὸς τὸ Σάββατο, χορὸς τὴ Κυριακή, χορὸς τὴ Δευτέρα. Ὁ κόσμος ὅλος στὰς χοροὺς τρέχει. Ἀληθινὸ πανδαμόνιον.

Καὶ τί θὰ πῆ χορὸς; Νά, ἓνα μέρος ποῦ συγκεντρώνονται πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ ἔπειτα ἀρχίζουν νὰ γυρίζουν γύρω γύρω σὰν τρελλοὶ. Ἔχει ὅμως καὶ κάποιος ἀπώτερο σκοπὸ ὁ χορὸς. Μὰς δίδεται μιὰ εὐκαιρία, μέσα στὸ πολὺν κόσμον, νὰ ἐπιδείξωμε τὴ τουαλέττα μας, τὰ πλοῦτη μας, τὴ χάρι μας — καὶ καμιὰ φορὰ κάνουμε καὶ τὴ τύχη μας καὶ μέσα.

Ὁ πανζουρλισμὸς αὐτὸς μὲ τράβηξε καὶ μένα προχθὲς ὡς τὴ μεγαλοπρεπῆ αἴθουσα τοῦ χοροῦ Μπῆκα μέσα καὶ ἀρχισα νὰ τριβῶ τὰ μάτια μου. « Ἀκουσώνητος » ὄλεπετ' ἐγὼ, ποτὲ δὲν εἶχα δεῖ τέτοιον μεγαλεῖον: Τ' ἦσαν αὐτὰ ἕρπαιδι μου; Τί τουαλέττες ἦσαν αὐτὲς! Ἐδῶ μεταξωτὰ ἐκεῖ χροῦσά, παρκαί ἀσημένια, καὶ οὕτω καθεξῆς. Παπούτσι λουστρίνι παντοῦ. Κότταξα τὰ δικά μου ποῦσταν μπαλωμένα καὶ ντράπηλα. Ἀκόμη μιὰ σύγκρισις ποῦσταν στὰ ξεδαμμένα ρούχα μου μὲ τὰ κοστούμια τῶν ἄλλων, μ' ἔπεισαν πὼς ὑπάρχει καὶ ἄλλη ζωὴ, καλύτερη, ἡδονικώτερη, ποῦ ἡ μισανθρωπιά μου δὲ μ' ἄφινε νὰ καταλάβω. Μὲ τράβηξε πολὺ αὐτὴ ἡ ζωὴ καὶ θέλησα νὰ τὴ γνωρίσω καλύτερα δοκιμάζοντας τὴν. Δειλὰ δειλὰ λειπὸν — σ' ἄχωριατις ποῦ πρώτη φορὰ μπαίνει στὴ «χωρα» — προχώρησα, καὶ πῆγα νὰ κάτσω στ' ἀντικρυ μέρος τῆς εισόδου. Ἦταν ἐκεῖ μιὰ θέσις ποῦ θὰ μπορούσα ν' ἀντιληφθῶ «ἐκ τοῦ σύνεργου» τὴ κατάστασι. Ἄλλοιμονό μου ὅμως! Μόλις κάθισα εἶδα χίλια δὺὸ μάτια νὰ στρέφονται κατ' ἄπάνω μου, καὶ πεντακόσια ἓνα στόματα νὰ φθουρίζουν κἄντικαι νὰ χαμογελοῦν. Σίγουρα γὰρ μὲνα μιλούσαν. Μοῦ φάνηκε πὼς καὶ αὐτὸς ὁ ἦχος τῆς μουσικῆς κἄντι ἔλεγε γιὰ μένα.

Τέντωσα τ' αὐτια μου γιὰ ν' ἀκουσῶ, — ποῦ κἄλλιο νὰ μὴν ἀκουγα ποτὲ!

«Τ' εἶν πάλι τούτος;» ἀκούσα νὰ λέν κάποιον ἄγνωστοι μου. Ἀπὸ ποῦ μὰς ξεθάρακα;

Ἄλλοι πάλι γνωστοὶ καὶ συγγενεῖς μου μιλούσαν σιγὰ σιγὰ μεταξύ τους λέγοντας: Θε μου Θε μου αὐτὸς ὁ Πάνος. Μὰ τὴν ἀλήθειαν ντρέπασαι νὰ λέω πὼς εἶμαι συγγενῆς μου; νὰ σηκωθῆ ὁ ἄβλιος νάρθη μὲ τέτοιον γὰρ! μέσα σὲ τόσο κόσμον, φρικίη!

Τᾶρα μόνο μπόρεσα νὰ καταλάβω περὶ τίνας πρόκειται. Σηκώθηκα μὲ τρόπο καὶ ἔφυγα ἀπὸ κείνη τὴ θέσι γιὰ νὰ πάω σὲ μιὰ ἄλλη ποῦ τᾶβλεπα ὅλα μὰ δὲ μ' ἔδλεπε κανεὶς καὶ ἐκεῖ ἀρχισα νὰ σκέπτομαι! Μὰ γιατί λοιπὸν μοῦ τῶκαμαν αὐτὸ; ἔλεγα στὸν ἑαυτό μου. Ἄν τὰ ρούχα μου εἶναι φτωγὰ γιατί δὲ κοιτάζαν τὴ ψυχὴ μου;

Τᾶχα οἱ πλοῦσοι μόνο ποῦ μποροῦν νὰ ντύωνται μὲ τὴ τελευταία μὸδα, ἔχουν τὸ δικαίωμα νᾶρχουνται δῶ; Συμπάιρανα λοιπὸν, πὼς εἶθω εἶν ἓνας τύπος ποῦ σ' ἐχτιμῶν ἀναλόγως τὴ τουαλέττα σου. Ἀποφᾶσιτα λοιπὸν καὶ ἐγὼ νὰ φύγω εὐθὺς, νὰ πάω νὰ παραγγείλω ἓνα κοστούμιακι τῆς τελευταί-

ας μὸδας καὶ νὰ ξαναπάω στὸν ἐρχόμενον.

Σηκώθηκα γιὰ νὰ πραγματοποιήσω τὴν ἀπόφασίν μου ὅταν οἱ δαιμονισμένοι πιά, ἤχοι τῆς μουσικῆς, ἀνκατωμένοι μὲ τ' ἄφωνες καὶ τοὺς χεῖλους τῶν χορευτᾶδων μὲ ξανακάφωσαν στὴ θέσι μου. Ἐπῆξα ἓνα βλέμμα στὴν αἴθουσα. Ὅλασι εἶχαν γίνει μαλὶα κουβάρια, καὶ γύριζαν γύρω γύρω δαιμονισμένα. Παρέκει μὰ παρέκει τῶχε στρώσει μὲ κρασί καὶ μεζέδες, παρακάτω ἄλλοι φώναζαν. Ἄλλοι τριγυροῦσαν κ. τ. λ.

Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ γυρνᾶ δυνατὰ.

Ἐνα συναισθήμα αὐτοῦ ἀνακατεμένο μὲ ὀργὴ εἶχε πλημμυρίζει τὴ ψυχὴ μου. Δυστοχημένε ἄνθρωπε! συλλογίστηκα. Θὰ μπορέσης τάχα νὰ ξεφύγῃς ποτὲ ἀπ' αὐτὴ τὴ ματαιότητα γιὰ νὰ σκεφθῆς ποῦς εἶν ὁ προορισμός σου ὧς κάτω; Ἄλλοιμονό σου, κακομοίρη... Ὅση ὥρα τὸ φουτωμένο ἀέρος ταυτο κρατιέται ἐπ' τὸ σχοινί στὴ γῆ, δὲ μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ. Ὅταν ὅμως τοῦ τὸ κόψουν, πετᾶ ψηλά-πολὺ ψηλά. Τὸ ἴδιον εἶσαι καὶ σὺ Ὅσο καρπὸ σὲ κρατεῖ στὴ ματαιότητα ἡ ὄλη, δὲ θὰ μπορέσης νὰ τὸν καταλάβῃς. Συνεπαρμένος ἀπ' τὸ μεθύσι ποῦ σου χαρίζει ἡ ὄλη, παραδίδεται στὴ ματαιότητα τοῦ κόσμου τούτου. Τὸ λογικὸ σου τὸ δεσμεύει ἡ ὄλη. Εἶσαι ὑποζῆτιο καὶ φορτίο ἡ ὄλη — καὶ ὅμως τοῦ φαίνεται πὼς σὺ φορτώνεις καὶ δὲ φορτώνεσαι Ἄν μμποροῦτες, ὅμως γιὰ μιὰ στιγμή νὰ ξετινάξῃς τὸ ἄρῳ σου φορτίο θάβλεπες τὴ σαληρὴ πραγματικότητα. Καὶ μετανοιωμένος τότε γιὰ τ' ἀξιόμημποτο παρελθὸν σου δὲ θὰ δεχόσουν πιά στὴ σφαλῆ σου τὸ φορτίο αὐτὸ, μόνο θ' ἀκολουθοῦσες τὸ δρόμον ἐκεῖνον ποῦ σ' ὀδηγεῖ στὴ πραγματικὴ εὐτυχία, στὸ πραγματικὸ γλᾶντι τῆς ψυχῆς ποῦ σὲ κάνει τόσο νὰ χαίρεσαι, ποῦ τέλος, σὲ σώζει. Εἶν ὁ δρόμος ποῦ χάραξε ΚΕΙΝΟΣ ὁ Μέγας Μίστις καὶ Ἀρχηγὸς τῆς ἀληθινῆς Ἀγάπης — ὄχι κεινῆς ποῦ σύ λατρεύεις. Καὶ ὅμως σὺ τὸ ὑποφέρεις καὶ ἔχεις σφιγτοκλιθεῖς τὰ μάτια σου σὰ νὰ μαντεύεις πὼς ἡ πραγματικότης αὐτὴ θὰ σὲ φέρῃ κοντὰ σ' Ἐκεῖνον, π' ἀντι γιὰ τὴν ἀγάπην ποῦ σοῦδωσε ἀνοίξῃς τὰ χεῖρια του στὸ ξῆλον καὶ θὰ σ' ἀπομακρῶνῃ ἀπ' αὐτὸ ποῦ σὺ τρεφᾶ ὑπερετίεις τώρα τὸν — ἀντίπαλό του.

ΠΑΝΟΣ ΗΡΙΑΔΑΝΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

Ἡ ἀνατροφὴ — ἀρχαιοτάτη ὅσον καὶ ὁ ἄνθρωπος — ἠκολούθησε σειρὰν τοιαύτην προσαρμοζομένην πρὸς τὴν ἐκάστοτε ἐπικρατοῦσαν ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων ἀντίληψιν τῆς ἀτομικῆς ἐν τῷ κόσμῳ θέσεως αὐτῶν ὡς καὶ τῆς γενικῆς καταστάσεως τῶν περὶ αὐτοὺς συμβαινόντων.

Ἐφ' ὅσον δὲ αἱ χρονικαὶ περιοδοὶ τοῦ λαοῦ ἀπέφερον καὶ μεταβολὴν τῶν ὄρων καὶ τῶν στοιχείων τῆς ζωῆς αὐτῶν τὸ δὲ πνεῦμα ἀναπτυσσόμενον ἐπέβαλε καὶ γένεσιν νέων τρόπων ζωῆς καὶ νέων ἠθῶν καὶ ἐθίμων ἐπὶ τοσοῦτον καὶ ἡ ἀνατροφὴ τῶν μελλουσῶν γενεῶν μεταβάλλετο καὶ ἐνημερωνίζετο πρὸς τὸ ἐπικρατοῦν πνεῦμα καὶ πρὸς τὰ ἰσχύοντα ἐθνικῆς ἐποχῆς

πρέπει να παρουσιαστής. Ζήτηω ό πόλε-
μος» —

«Και οι γάμοι μας, τόλμησε να βω-
τήση με παράπνο ή Ειρήνη—

«Α... αυτό πειά δέν πρέπει να συ-
ζητείται. Οι γάμοι σας μετά την Ειρή-
νη. 4-2-1924

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΗΣ

ΜΑΣΩΝΟΙ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

—Βαπτίζεται η Δούλη του Θεού Πε-
ρσεφώνη Είς τό όνομα του Πατρός
και του υίου και του Αγίου.....

"Ένας ψέθυρος ζωηρός που ήκούστη-
κε, στη τελευταία στικίδια έκανε τον
Πάτερ—Συμεών να σηκώση τό χιονι-
σιμένο του κεφάλι και να ψθυρίση έπι-
βλητικώ, κοτάζοντας πάνω ήπό τά μα-
τογούλια του.

—Σσσσσ.....

Και εξηκολούθησε πάλι με τή τρε-
μάμενη γεροντική φωνή του, ό Πάτερ
Συμεών:

—Βαπτίζεται ή δούλη του Θεού Πε-
ρσεφώνη... Είς τό όνομα του Πατρός
και..... Τώρα πελά ό ψέθυρος ήκού-
σθηκε ζωηρότερος ήπό τό δεξιό μέρος
και όλωνών τά θλέμματα στραφήκανε
στό τελευταίο μπαγκάρι—καθιερωμένη
θέσι της γρηάς Μύραινας που όλοι στό
χωριό τή φοβότανε για τή κακογλωσσά
της και τίς ήδιοτροπίες της, παρανομιά-
ζοντάς της «Χελιδόνα»

"Έγινε φανερό πειά πώς ή γρηά Μύ-
ραινα—φανατική Θρησκα — διαμαρτυ-
ρότανε για τό παράξενο όνομα που έ-
φερε ό «σύντεκνος ήπό τή χώρα στη
θαψτισματά,» κι' αυτό έγινε ήφορμή να
σηκώση πάλι ό πάτερ —Συμεών τό χιο-
νισμένο του κεφάλι και να ψθυρίση έ-
πιβλητικώτερα

—Σσσσσ.....

Γστερα εξηκολούθησε ό Πάτερ—
Συμεών για τρίτη φορά.

—Βαπτίζεται ή δούλη του Θεού Πε-
ρσεφώνη... Είς τό όνομα.....

"Η «Χελιδόνα» πελά δέν κρατήθηκε

—Δέν είναι της θρησκείας αυτό τό
παρατσούκλι Πάτερ—Συμεών,

Μά δέ τελείωσε κι' ό Παναγής ό
Στραβολαίμης χρόνια Κλησάρχος,
πρόφταξε να της κλείση τό στόμα με
τή χειροδικλα του ήνφ ό Σήφης ό Λε-
θεντόσηφος ένα θηρίο ως ήκει πάνω—

λιγνός σαν κυπαρίσι — με τή δοήθεια
του Στραβολαίμη τήν έτορε με τό στα-
νδ ήξω ήπό τή πόρτα της εκκλησίας ήνφ
ό Πάτερ—Συμεών σηκώνοντας πάλι τό
χιονισμένο του κεφάλι—πρός τά ήπάνω
τόρα—έψθυρίζε κατανοκτικώ

—"Ημαρτον Κύριε... "Ημαρτον....

—Μίστητέ μου Κύριε .. Μίστητέ μου
Κύριε... ήπνέλαβε φοβισμένα ό Κα-
σιδόμαχος ό καλύτερος καφφετζής του
χωριού, ψάλτης φημισμένος στό διαμέ-
ριμα «που μπορούσε να πη ψαλτήρι
και Χερουδική ήπόξω χωρίς να πάρη
ανάπνοή» ήπως έλεγε έπεδεικτικώ ό
ήδιος, σε κάθε εύκαιρία.

Μαξύ με τή Χελιδόνα όλα τά «κου-
ταίβελα» του χωριού —κι' έξυπνα μίτια—
βγήκαν ήκολουθώντας την στο προαύλιο
ήνφ αυτή διαμαρτυρότανε βρίζοντας δυ-
νατά σε τόπο που να θυμώτη ό Λε-
θεντόσηφος και να τή σπρώξη ήσαμε τή
πόρτα της αύλης του εκκλησιδιού με
μιά θοιρά:

—"Άμε στο δάλο θεσκούζουλη.

—"Α α α α... Χελιδόνα, ήβγαίνε-
χασιν τά παιδιά.

—Μωρέ Διαλόσποροι... Δέ φεύγετε
μωρέ... ήβρουχήθηκε.

—Περσεφώνη. Έφώναζε ήπό τά μαγ-
κόπαιδα, δυνατότερα ό Νικόλης του
Πατεροδικαίλη, ένς ταγλαράς ως ήκει
πάνω.....

—Διάλε τα' ήποθαμένους σου .. Άν-
ταπέδωσε ή Χελιδόνα.

Κι' ό κυγάς θά ήγένικεύετο με τή
«διαλόσπορους» —άν δέν έμπαινε κεί-
νη τή στιγμή, στην αύλή της εκκλησίας,
μιά παρέα ήπό τά «έπίσημα προσώπα-
τα» του χωριού—ήπως τούς λέγανε — ό
Κώστομανώλης ό Δήμαρχος, ό κύρ-
Νικόλης ό «Φράγκος» ήπως τόν πα-
ρενομοιάζανε —ένς μεσόκοπος φα-
λακρός που είχε γυρίσει Σβρα, Περσία,
και Αίγυπτο κι' είχε γνώσι για κάθε τι
—ή Μάρθα ή Κυρά — Δασκάλα ό ήγορ-
φύλακας ό Σπυριδόγαμπος που είχε
κάνει χρόνια ν'αματόρης κι' ήξερε
«Νόμους και οικονομους» ήπως έλε-
γε κομπάζοντας και ό γνωστός για τά
άστεα του Μπάρομπα — Στρατής κον-
τούτσικος και ήγο κοτσός — σιμαδό-
ρος του χωριού — και ήπό τούς πρώτους
ναικοκρούς.

—"Ιντα'ναι πάλι ή φαταρέα σου Κερά
Μύραινα; ρώτησε ό Μπάρομπα Στρατής.

—Άκού... Άκούς τή Μασώνους
νάροδνε ήπό τή Χώρα να διαδώσουνε
τή Μασονία. Περσεφώνη τό βγάλανε
τό παιδί Μάρομπα — Στρατή.....

Ο Μάρομπα — Στρατής ήγάλασε Γε-

λάς... Ηλεκτρικὸ ἐλόγιον τοῦ Βασιλείου
-Στρατιῆς Ἐργαζόμενος ἡ Χελιδόνα.

— Σώπα Ἡερόλ - Μύριονα καὶ εἶναι
τὸ ὄνομα εὐρωπαϊκῶν εἰπὲν ἐμπαιχνικῶν
ὁ Ἡερόλ - Νικολός.

— Βέβηλα... βέβηλα ἐπιπέσειαν ὄλοιοι
γελῶντας.

Μὲν τὴν τὰ μάτια τῆς Χελιδόνας
εἶχανε πέσει ἐπὶ τῆς Ἡερόλ - Διακίλια ποῦ
ἦταν ξεκαρδισμένη στὴ γέλιον. Δὲν τῆ
χώνευσεν δὲ καὶ ἰπὸ προθέτρου καὶ ἦσαν
αἰτία ἡ «ποδύτρα» ποῦ εἶχανε καὶ τὸ
κοντὸ φορατίνι ποῦ φοροῦσε ποῦ «τὸ
θίναννε μόνον περιαντόνας» ὅπως εἶλεγε.

— Γέλα καὶ ἀπατή σου ὀροροφονιά, εἶ-
πε με λύσσα ἡ Χελιδόνα.

— Μὲ εἶναι ὄρατο τ' ὄνομα. Ἄπερι-
θλια, περιαιχνικῶν ἡ διακίλια...

— Σὺ καὶ τὰ μούτρα σου τὰ θαμένα
ἀπήνησε ἡ Χελιδόνα.

— Περσεφόνη ἐπιουριώρισε περιαι-
γμένη ἡ διακίλια, κτυπώντας τὴ χεῖρα
τῆς.

Ἡ Χελιδόνα τενέθηκε, εἶπε εἶνα
θῆμα ὀπίσω καὶ ἰπορικῶν) γκε γρολί-
ζοντας.

— Σουποχάδι... Μυθισθ...
— Α α α Ἐγροχάδιαν πῆλε τὰ
μαγκόπαιδα.....

Περῆσανε δυὸ μέρες «καὶ οὐ συν-
τεκνοὶ ἰπὸ τῆ χώρα» γλεντούτινα ἰπι-
άκοπα γὰρ τῆ «νεοφώτισε» — Ἄπιτόιο
ἡ Χελιδόνα δὲν ἄφησε πόρτα ποῦ νὰ μὴ
διαλαλήσῃ «πὺς κακοθετίστηκε τὸ
παιδί. Ἐκ' ἡ ψυχὴ τοῦ Νουοῦ δὲν ὀλ
θρήσωσιν)» Ὁέμου Σαχώρασέ τη το»

Ἡ ὄθη ἡ τρίτη μέρα, ὅτενα ἰπὸ τῆ
θίφτισι καὶ ἐτοιμαστήκανε οἱ Σύντεκνοι
νὰ φύγουνε. Ἐχαιρετίσανε καθάληταν
τ' ἄλογα ἦσανε τὴν «ὄρθη» ὅπως εἶλε-
γε γελῶντας ὁ Μπάριμα - Στρατιῆς, καὶ
ἐκίνησαν με συνοδεία ἰπὸ πολλοῦς Ζω-
ριανοῦς ποῦ ὀλ ἀπόβγαναν τῆ Συντέ-
κνοῦς ἔσανε τὸ κατοχώρι-στῆ «θίγλα».

Ἐτάσανε στὴ ἄκρη τοῦ χωριοῦ. Ἰδεν
εἶσω στῆς Χελιδόνας τὸ σπήτι. Μιὰ
λακίδια Ἄπειριαιχτικῶν ποῦ ξαναζωντί-
νευε. Ἡ Χελιδόνα καθισμένη στὴν ὀ-
ξώπορτα ἐκλωθε τὴ ῥόκα τῆς καὶ πρὶν
προφτάσῃ νὰ τρουπώτῃ ὁ Σπυριδόγα-
μπρος ὁ ἀγοιφύλανας, σ' ἕνα κρυφὸ
γνέψιμο τοῦ Μπάριμα - Στρατιῆ, τρέ-
θηξε τὸ πιστόλι καὶ ἐπαῖξε «εἶβιδα»
φωνάζοντας.

— Νὰ ζήσῃ καὶ ἡ Περσεφόνη μας....
— Ζήτω ἐφώνηξαν ὄλοιοι σκασιμένοι στὴ
γέλιον, ἐν ὧν ἡ Χελιδόνα σκακώθηκε κα-
τακίτρινη.

Ἐσφιξε τὰ λίγα δόντια τῆς. Κόβταξε
περιουρητικῶν, σφύθηκε μέσα ἰπὸ τὴν
αὐλόπορτα καὶ βγάξοντας ὕπερα τὸ κε-
φάλι θροχέθηκε.

— Φτοῦ εἰς ἀντέχριστοι.

Καὶ ἐκλεισε με δύνامي τῆ πόρτα. . .

— Ζήτω ἡ Περσεφόνη μας ξανακούστη
καὶ ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ Σπυριδόγαμπρου

καὶ ἀμέτωπος ἕνα ἀπέραντο ζήτημα ἰπὸ τῆ
σε ἰπὸ ὀλοιοῦν τὰ στόματα.

Ἡ Χελιδόνα - μεστὴν ἀὐλή ἐφροιάξε..
Ἐχαινε ἕνα βῆμα πρὸς τὴ πόρτα. Ἄνοι-
ξε εἶβηλα τὸ θεῖο τῆς χεῖρι, ἄπλωσε τὰ
πέγτε ὀλάττολα, καὶ ἐν ὧν ἡ συνοδεία ἐπ-
τρήθε τῆ γωνία, ἐφώνηξε με ὄλη τῆς
τῆ δύνامي.

— Νάσσα: Μικρονοιοι..... Νάσσα.
Γενάρης 1924

Γ.ΩΡΓΟΣ ΘΡΥΨΑΛΟΣ

ΣΤΑ ΘΟΛΩΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ

Μάτια μου πὺς φαινώτισθε
πὺς εἶχαιτε κλαμιμένα
ἀπὸ τὴν λάμψι τὴν θολή
ποῦ εἶσθε κωκλωμένα.

Τὸ μόνον ποῦ δὲν μειωτρεῖ
ἡ θλιβεροὴ ματιά σας
εἶναι ἡ αἰτία ποῦχαιτε
χόσει τὰ δάκρυά σας.

24/1/1924

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

ΤΟΥ ΛΟΓΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΡΕΜΑΤΙΑΣ

ΣΤΗΝ ΟΧΤΗ

Κολῶν τὰ θάρανα νερά
καὶ σιγοτραγουδοῦνε...
Κάποια ἐπὶ ἐρωτολόγια
στὴν ὄχτη σιγολέει...
Οἱ καλὸι κλέες σὶ ἀγκάλιασμα
των προαιχῶν βροχόνε
Καὶ μοναχὰ—ἀκόμωρη—
μιὰ Κυκλαμὰ ἀγοκλαίει..

Γ. ΚΑΝΟΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΚΑΥΓΕΣ

Ἦες μου μισρὴ μου μινγαλιὰ
γιατὶ με τ' ἄλλα τάνθηια
δὲν περιμένεις νὰ ἀνθῆς;
Γιατὶ μέσα στὴν ἀνείξη
τὰ δροσερὰ πλάτια
δὲν θέλεις νύφη νὰ φανῆς;
Γιατὶ σε φλεδχρόστικες
σὲ μέρες σκοτινῆς
μ' ἀνθοῦς ἀσπρους προβάλλεις;
Γιατὶ σ' ἀπέλιπες καρδιῆς
εἶμαι τὸ λυκαυγεῖς
μιὰς ἀνοιξῆς μεγάλης.